

urzica

ANUL VIII ★ Nr. 13 (161) ★ 31 IULIE 1956 ★ 16 PAGINI • 75 BANI

Desen de A. Poch

DUPĂ STRÎNGEREA RECOLTEI

CODAȘUL : — Să nu scap ocazia, acum e momentul să-l întrec !

de AL. VIANU

Costel năvăli în casă, parcă zvirlit de furtună:

- La mare, Florico, la mare!... Săptămîna viitoare plecăm la Vasile Roată. Plajă! Soare!... Apă!...

- Apă? Unde apă?... sări Florica, buimăcită de somn. Iar a plesnit țeava?

Treptat, Costel își mai potoli din elan:

- Nu, draga mea... iartă-mă... Te-am trezit din somn! Dar o veste atât de plăcută trebuia să o împărtășesc în gura mare. Plecăm la Vasile Roată. Mi-au făgăduit cei de la sindicat două locuri.

Cu ochii umflați de somn, Florica privea tulbure spre Costel:

- Va să zică la mare... E bine acolo... Minunat... Atunci să ne grăbim!

- Ei, nu-ți grabă mare! Mai e vreme...

- Care vreme, ce vreme?... O croitoreasă te ține o lună cu probele. O modistă, iar o lună!... Să luăm o hotărîre...

- Nu mai luăm nimic. Abia ți-ai luat... Pentru ce rochie?... O să faci plajă în rochie? Săptămîna trecută ți-ai cumpărat una...

- Aia nu e de mare... Știu, e de mătase... și e tocmai potrivită pentru mare. E un imprimé cu vapoare...

- Ah, nepriceputule! Pealeză se cere un material alb cu flori mari, albastre!... Se asortează splendid cu marea...

- Dragă, dar noi plecăm să ne bronzăm, nu să ne asortăm. Ce poate fi mai nimerit decît un costum de baie sau de plajă!

Florica sări de gîtul lui Costel, îl îmbrățișă, apoi îl sărută furtiv:

- Ai dreptate! Și un costum! Ce culoare?...

- Roșu!...

- Splendid!... Roșu se asortează de minune la pălăria verde de pai...

- Pălăria verde de pai? Ai tu o pălărie ca asta?

- Eu nu, are „Romarta”...

- Bine, dar pălăria ta e albă, mi se pare...

- Intocmai, dragul meu. Pălăria albă o să o port la costumul de baie albastru...

- Pai, costumul tău e roșu!

- Roșu e cel de anul trecut, tubitule. Eu vorbeam de ăsta nou, albastru, care o să mi-l cumpăr!... Din economiile depuse la CEC...

- Depuse de mine, că pe-ale

tale le-ai depus la modiste... Vezi, draga mea, tu ești o soție bună, gospodină, dragăstoasă. Dar ai meteahna asta: cheluitoarele!

- Bine, Costele, dacă spui tu, o să trec la economii. Ulte, n-o să-ți mai cumpăr costum de baie...

Și rise cu înțeles...

Costel își șterse cu batista fruntea brobonită de emoția surprizelor...

- Înțelege și tu, Costele, nu pot intra în mare numai cu costumul roșu!... Se udă!

- Și cel albastru n-o să se ude?...!

A doua zi de dimineață, cu zîmbetul în privire și cu chenzina în poșetă, la care s-a mai adăugat și o parte din banii adunați la CEC, Florica porni cu nestăvilită avînt către magazinele de pe calea Victoriei.

O rochie cu flori mari, albastre, asortată la pălăria verde de pai. O pălărie verde de pai asortată la costumul de baie albastru. Un costum de baie albastru, asortat la pantofii albi de ștrand. O pereche de pantofi albi de ștrand, asortați la costumul de plajă maro. Un costum de plajă maro asortat la o umbreluță roșie de soare. O umbreluță roșie de soare asortată la... tichetele de accelerat...

Încărcată cu pachete, Florica ajunse acasă, fîrîntă.

Înșira pe masă pachetele după mărime, cînd telefonul zbrăni lung:

- Alo, tu ești Florico?... Aici Costel...

- Dragul meu, eu sînt gata! Am terminat și cumpărăturile și

banii. Adică am mai lăsat ceva pe livret. Cît mă privește, putem pleca și mîine!... Cum?...!

- Florico... Știi... s-a întîmplat un lucru neplăcut. O încurcătură!... Nu mai plecăm la mare!... A intervenit ceva... Am înțeles eu greșit. Mi s-au dat bilete pentru munte!... Ce spui ce încurcătură nemișmenită? Ce bucluc!...

Florica, descumpănită o clipă își recăpătă de îndată singele rece:

- Dar nu-ți nici un bucluc, dragul meu! Nu te necăji pentru atîta lucru. Nu-ți mare încurcătură!... Zău, nu... Se aranjează!... Am văzut în vitrină un pulovăr albastru splendid!... Special pentru munte! Și o pereche de bocanci de damă, superbi!... Și o rochie pentru ascensiuni o splendoare. Și un... Alo... alo... Costele... Costele... alo... Cum? Cine e acolo vă rog? Un coleg al lui Costel?... Ce face? Lui Costel i s-a făcut rău?... Aoleu!... Vin chiar acum!... Vai!... Vai!... Știam eu că la tensiunea lui, aerul de munte nu-ți face bine!...

Cu toate că la data de 10 iunie sezonul de băi începuse de mult, linia Eforie-Techirghiol era deservită doar de un singur tren cu puține vagoane și care circula foarte rar.

Desen de H. Leru

- Of, mai avem vreo patru ore!
- Pînă vine trenul?
- Nu. Pînă apune soarele!

DOINA UNUI PUȘTI

de C. OTTESCU

Fir ușor de pădăie
Poartă tatii o solie
Spune-i că-l iubesc și eu
Și mămica, și mereu
Fir de vise subțirel
Zboară noaptea către el
Că de când s-a supărat
De la noi că a plecat,
Spune-i fir de pădăie
Că e casa mai pustie.

Poate-l va îndupleca
Rugămintea ta și-a mea
Să ia calea înapoi
Să se-ntoarcă iar la noi.
Du-te-n zbor
Pe oțnt ușor
Roagă-te frumos de el
Fir plătnd și subțirel,
Dui și lacrimile mele
Prefăcute-n colb de stiele
Să le vadă noaptea toate
De țările agitate
Ca să-i fie dor de noi
Și să vină înapoi.
Că mămica-i toarce dor
Dintr-al dragostei futur
Că n-are casa mai pustie
Fir ușor de pădăie.
Nu mai trece pe la noi
Nenea Sandu' a lui Trifot,
Nenea Gheorghe Paraschiua
(Al cu cooperatiua)
Că nu au cu cine sta
Să vorbească și să bea
O păpușă de tutun
Că avem din dăa bun...

Și n-a mai trecut de loc
Lelea Tanța-a lui Bondoc
Cu surisul ca năframa...
Ce stătea la sfat cu mama!
(Mintuiau abia cu sfatul
Când planificau tot satul)
Hei și cum sărea la joc
Lelea Tanța-a lui Bondoc!

Stii, când se ducea ea pînă
La cumna' sa la fîntînă
Chiar și unchi-miu Matei
Se uuul...ta în urma ei...

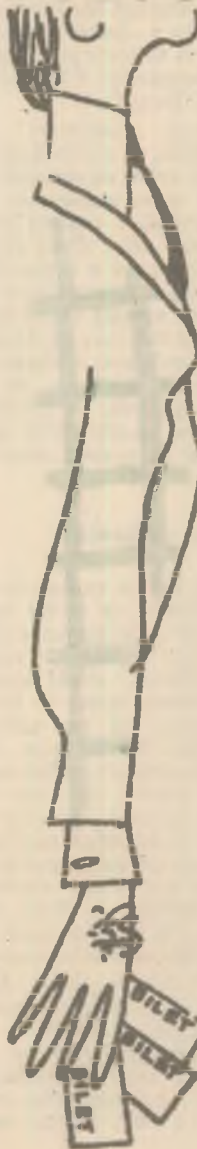
Fir ușor de pădăie
Poartă tatii mărturie
Dacă dînsu' nu-și dă seama
Că tot mai frumoasă-i mama.

Referitor la felul în care se ocupă unele cronici plastice de creația unor artiști plastici.

FILICĂ ARE SPECTACOL

Sora mea Tina are un fecior de vreo șaptesprezece ani, Filică. Se mîndrește cu el, că așa băiat mai rar. Adevărat, băiat bun Filică. Zice sora-mea: „Să-l vezi, maică, nici nu-l simți! Nu-mi cere odată un ban, își cumpără singurel ce-i trebuie, ba îmi aduce și mie prăjituri!” Zice: „Dar parcă cu școala nu prea o duce Filică cum trebuie?” Zice sora-mea: „Ce vrei, maică? Mergă mai greu, e drept, dar uite că are ambiție să-și câștige singur pentru ale lui! Eu l-am zis: Filică mamă, termină școala și ai să câștigi pe urmă! El nu, că nu-l parază! Și seară de seară vine săracu' acasă după zece!” „Dar ce face?” „Păi... are spectacol”. Nu pricep. „Cum adică? Joacă teatru?” „Nu știu precis, spune Tina, dar l-auzit odată vorbind la telefon cu un prieten. Zicea: „Seara între șapte și zece n-am timp de plimbare că am spectacol”. L-am luat din scurt, l-am întrebat și eu și țalcă-său, la ce teatru, ce spectacol, ce face, el nimic. Mindru. Ca bunicu-său. „Am spectacol!” Și gata. Eh, odată băiat Filică, oștează sora-mea, și are lacrimi în ochi.

Plec îngindurat spre casă. Noroc să ai așa fecior. Al meu, Andrei, în aceeași clasă cu Filică, ce-i drept premiant. Dar sînt puțin gelos pe sora-mea. Andrei, parcă prea e „băiatul tatii”. Pe cînd Filică... Acasă vorbeac despre asta. Andrei roșește. „Ce-ai zis că face?” „Are spectacol, zic. Și doar n-are avea nevoie. Dar uite, vezi!”

Andrei tace. A doua seară mă cheamă în oraș. Merg. Ajungem pe bulevard. În față, la cinema „Bucureștii”, Filică. Andrei mă trage în spatele lui. Filică nu ne vede. Eu nu pricep de ce ne ascundem. Se apropie de Filică o pereche. Il aud: „Aveți nevoie de două bilete?” Poftim! Dolșpe lei! Scoate un portofel uzat, al lui țalcă-său. Din el două bilete. Ia banii. Pleacă. Andrei mă privește. Zic: „O fi avut altă treabă și le-a vindut!” „Cu dolșpe lei?” Nu mă dumiresc. „Hai! zice Andrei. Nu vezi că a plecat?” „Păi are spectacol”, zic. Ajungem în față la „Patria”. Acolo, Filică. Noi ascunși după stîlp. Il aud: „Aveți nevoie... Dolșpe lei!” Pe urmă la „Republica”. Pînă la nouă seara, a vindut Filică bilete la vreo cinci cinematografe. „Cînd le ia, mă?” îl întreb pe Andrei. „Dimineața. Vine la școală la 11!” Mi-e rușine de feciorul meu, pentru Filică. Biata sora-mea; Filică are spectacol!

După cîteva zile, am timp și trec pe la ea. E seară. Ora nouă. „Unde-i Filică?” Ea: „Nu-și spusel? Are spectacol, băiatul!” Mă așez mai bine în scaun. „Ascultă, Tîncu...” Dar, chiar atunci sună la ușă. Intră Filică, roșu ca racul. Cu el, un bărbat în vîrstă. Se prezintă. E profesorul lui. Zice: „L-am prins în față la cinema. Face speculă cu bilete!” Tina, să leșine. „Cum, Filică? Nu aveai spectacol?” Filică lasă ochii în jos: „Păi... mamă... biletele... pentru spectacol erau!” Vine și țalcă-său. Incepe teatru mare. Eu, discret, mă retrag. Acasă, nevasta mă întreabă. „Ce mai face Tina?” Eu, cu gîndul alurea: „Ce să faci?... Are spectacol!”

SADI RUDEANU

Capitolul I

Despre patricianul Catus Aureliu Fletus, Roma, Pompei, un fotoliu plesnit și cîntoa orășeni ctubucari.

Roma, acum două mii de ani și trei săptămîni, după stilul vechi.

O zi minunată de vară, cum numai înainte cu două mii de ani se întimpla să fie: fără

Episoade

NEȘTIUTE
DIN ISTORIA
LUMII

prea multă animație și fără prea mult zgomot de cămioane și tramvaje.

Pe străzile orașului, și nu doar pe cele din centru, hipocisternele primăriei stropesc pavajul de marmură cubică lucrat cu mîgălă. Măturătorii în togă de serviciu se îndreaptă spre casele lor. Au măturat străzile încă din zori, astfel că romanii încadrați, merg dimineața la slujbe, fără să fie siliți să înghită praful stîrnit de măturaoale.

Pe ambele laturi ale „Viei Triumvirus”, măslinii se înșirule în linie dreaptă cit vezi cu ochii. Iată aici, la această răscruce se ridică marele circ „Coliseum”, mîndria tuturor romanilor. Înăuntru, în arena urlășului circ se desfășoară în aceste clipe unul dintre cele mai pasionante meciuri ale campionatului Imperial de vară dintre echipa selecționată din legiunea A „Leii africani”, alcătuită din șase leii africani veritabili, și echipa „Toreadorii romani”, formată din șase lupătători, dintre care trei internaționali, care au mai luat parte la meciurile din Galileea, Fenicia și Mesopotamia. În momentul de față, din arenă răzbat strigătele disperate ale luptătorilor: „Hept! Hept!” Într-adevăr, un leu african a atins cu laba, gîtul unui jucător. Meciul s-a terminat cu scorul de 4 : 0 în favoarea leilor, iar cei doi luptători rămași în viață au fost transportați la spital spre a li se administra de urgență injecții cu streptococul ca urmare a mușcăturilor nereglementare primite la flusterul pictorului și la falci, contrar regulamentului F.M.I.-ului (Federația Mondială a Jucătorilor).

Mai sus, dincolo de „Coliseum”, pe Via Longa colț cu Via Mala, pe o ridicătură de teren în mijlocul unui crîng de curmal și smochini, se înalță un urlăș monument istoric din marmură, înfățișînd o imensă cutie de tablă pe care se poate citi: „Praful de lapte”, în amintirea lupoaicei care a hrănit la sinul ei pe Remus și Romulus, întemeietorii Romei. În piața din preajma acestei statui se strîng adesea învățații orașului, care în discuții filozofice aprinse și nesfîrșite, vorbesc despre problemele la ordinea zilei, ca de pildă: lipsa șireturilor de pantofi, a blacheurilor groase, a branțurilor numărul 39 și 40, a sandalelor bărbătești cu același număr, și a șosetelor.

Tainele palatului

Pe cea mai înaltă dintre coline, în partea de miază-noapte a Romei, se ridică un palat majestuos, sprînjnit pe impresonante coloane, lucrate se pare în stil roman. E reședința lui Catus Aureliu Fletus, vestit moșter și mare angrosist de sclavi, temut în tot județul Roma. De cruzimea lui s-a cutremurat pînă și orașul Pompei. Palatul este alcătuit din nenumărate săli spațioase, coridoare nesfîrșite cu pereți de cristal, săli de dormit și săli de oșepe cu acces la baie și bucătărie. Palatul se află în mijlocul unei superbe grădini, la intrarea căreia străjulesc doi portocali bătrîni. Pe cel din stînga atrînd grele portocale indigene, învelite în folie subțire iar pe ramurile celui din dreapta cresc lădițe, din lemn subțire de cite zece kilograme netto.

În sala mare a palatului său, Catus Aureliu, investmintat în togă de gală, moșale cufundat într-un fotoliu pat. Fotoliul prezintă numeroase crăpături și plesnituri discrete, la încheieturi, din pricina fabricii producătoare care, lucrînd în asalt, a folosit lemn umed de palmier, meteahnă și a altor fabrici de mo-

bile. Temutul patrician e în așteptarea frizerului. Iată-l, a apărut. Își scoate încetîșor trusa. Se remarcă un brici sculptor pe lama cărula se poate citi „made in Cartagina”. Pentru clăbuc picură dintr-o amforă, spumă de mare. Îl rade cu deosebită grijă, apoi frizerul își strînge trusa și înghină:

- Să trăiești, coane patriciene! Să-ți fie de bine, și să ai parte numai de patricieni la grătar, proaspeți.

Și rămase cu mina întinsă, pomanagiu.

- Ciubucul desflințatus est! Zblără Caius infuriat. Care și-e numele, secătură?

Frizerul pâlî și prinse a tremura de spaimă:

- Iertare, excelență! Ce pot să fac? Homo homini lupus. Numele meu e Vasilius Scipione Popescus. Rog îndurare, stăpîne, îndurare!

- Să l se tate capul! ordonă excelența.

- De ce capul, stăpîne? Doar bacșîșul îl dau eu mina.

- Fie! Să l se tate doar mîinile! Oh! Secătură neobrăzată, zeli să te blesteme ca fiul fiilor tăi, nepoții strănepoților tăi și urmașii urmașilor tăi să rămîna pradă acestei rușinoase metehne. *)

Apoi, îmbrăcîndu-și mînuștile imblănte pentru că, deși vară, în magazinele din Roma se găseesc doar mînuși cu blană, Catus bătu de trei ori din palmele-i înmănușate, și în prag răsări sfetnicul său, Catone.

- Să fie chemat croitorul. De astă-iarnă mi-am comandat o togă de vară și încă nu e gata. De opt luni mă amîna... Sau nu, mai curînd merg eu la atelier... La ce unitate lucrează ticălosul?

- Excelență, cum o să pleci? Plouă afară!

- Bănuiam că o să plouă, fiindcă Institutul meteorologic anunța vreme senină. Dați-mi toga de ballonseide.

- Excelență, n-o puteți folosi. Am băgat-o ieri în „Impregno!” s-o fac impermeabilă, dar apa trece prin ea mai abilitr. ...

- O, Catone, mă întreb cum s-ar fi descurcat Noe pe vremea potopului cu asemenea soluție impermeabilă!

- Stăpîne, pe corabia lui se aflau numai dobitoace și nu și-ar fi dat seama de calitatea lichidului.

- O zeli, pentru ce ați produs un impregno! atît de prost? Care dintre zeli poartă oare teribila răspundere? Care Catone? Cine? Zeus?

- Nu Zeus, ci OCL-eus! Zeul desfacerii... Și-apoi Zeus aparține grecilor, stăpîne.

- Iar am încurcat-o! Sînt atît de slab la mitologie! Și e abia la începuturile ei...

În această clipă năvăli în sală un necunoscut:

- Excelență! Te implor! Nu veni la probă! Toga nu e încă gata. Încearcăți luna viitoare! Necunoscutul înălță capul și Catus Aureliu îl recunoscu: croitorul!

Catus Aureliu se prăbuși în fotoliu, fără speranță.

Unele case de odihnă sînt la mare distanță de cantină.

- De ce faci trei ascensiuni pe zi?
- Pentru că locuiesc acolo jos și mînc de trei ori pe zi acolo sus!

- Vezi, Tase, dacă nu veneam și eu, ai fi cîlit toată ziua, în loc să-ți rălăci forțele în mijlocul naturii...

Desene de T. Victor

*) Cîțiva din urmașii lui Vasilius Scipione Popescus se află și în țara noastră, pe la unele unități „Igiene”.

- De opt luni! scinci temutul roman. De opt luni mă țineți cu toga asta! De ce? De ce?

- Lucrează numai cu supratarif, rosti Catone cu subînțeleș. Schimbă și fură me-
trajul. Și lui Virgiliu i-a schimbat materi-
alul. În loc să-i confecționeze o togă de cu-
nute din fibre de cedru, i-a făcut-o din fibre
de vinilin. I-a croit-o strimță în umeri, ba
a mai și sustras 60 de centimetri de la lu-
crat fectorului său cel mic, o toguță!

- Dați-mi o foaie veșină de papirus, ceru
supărat Calus. Și o pană. Voi cere ca acest
croitor să fie mutat din unitatea asta la care
a furat.

- Excelență, nu procedezi cum se cuvine.
La unitatea asta, barem, a furat ce a avut
de furat. La o unitate nouă, o s-o ia de la in-
ceput.

- Dați-mi pana, stăru Catone, neingăduitor.
Sfetnicul îi întinse un tub mare, din oțel.

- Ce-i asta, Catone?

- Un pix, excelență. În tub e o gîscă. Apeși
pe buton și țese afară pana.
- Minunată idee. Cu pana se scrie mai
ușor decît cu minele de creșon „Victoria”,
că alea se rup numai dacă le privești mai as-
cușit. Și acum, pînă scriu dispoziția, fiindcă
sclavul lipsește, vezi tu Catone cît e ceasul.
Te pricepi să calculezi ora exactă?

- Firește, stăpîne. Ies în curte, mă îndrept
cu fața spre soare, și înfig un băț în pămînt.
După poziția umbrel aruncate de băț voi ști
cît e ora.

- Așa. Fii numai atent și înfige un băț
„Schaffhausen”, că bățul „Doxa” rămîne în
urmă. Și nu cumva să te iei după orologiul
ăla cu trei cadrane aflat într-o piață un-
deva în sud-estul Europei, că n-o să mai știm
în ce eră ne aflăm...

- Excelență, fii fără grijă. De altfel m-am
gîndit să ung bățul cu fosfor, să putem ve-
dea și noaptea ce oră este.

Surpriza

De afară răzbită pe neașteptate trel sem-
nale de surle, și în clipa următoare în sală
pășiră covârșită de respect oamenii lui Calus.

- Luați loc, domnilor, îi poști Calus. Să tre-
cem de-a dreptul la chestiune. Vă închipuiți,
destgur, scopul acestei convocări urgente.
Dar... Marcus Ulpius Vincio pentru ce lip-
sește? De ce intrăzle?

- Excelență, nu-i dînsul vinovat. Știți, el
vine cu lectica 47 barată, și asta sosește greu.

- Binee!... Domnilor, noi avem de gînd, o
știți prea bine, să cucerim inima reginei
Cleopatra și a surorii ei Cleotrela. Doresc
să știu în ce stadiu se află legiunea de
gardă? Comandante Cactus Magnificențior,
raportează.

- Excelență, legiunea dumneavoastră de
gardă e instruită și bine echipată, și flota
de asemeni așteaptă semnalul.

- Cîte submarine ai pregătit, generale?

- Păi, excelență... submarinele n-au fost
încă inventate.
- Nu? Foarte rău! Dar ce fac oamenii
dumitale? Stau cu minile în sîn? Moțate?
Ce dracu, sînt soldați sau forme perfrastice
pasive? Atunci cu ce naiba o să luptăm?
Cu ce, domnilor? Cu arcuți și săgeți? Cu
sulți și scuturi? Ce naiba! Sîntem în evul
mediu? Trebuie să luăm măsuri urgente.
Mîine, voi inspecta chiar eu, legiunea de
gardă din Sicilia. Cînd am tren spre Sicilia
generale?

- Consiliul tresări, iar un oaspete mai în
vîrstă scoase de spalmă un sughiț și își dădu
sufletul.

- Cînd am primul tren, generale? răcni
patricianul.

- Primul... primul... tren... îl aveți peste
1850 de ani, excelență. Dar nu vă sfātu-
lesc să-l luați; e accelerat cu tichet, și o
să vă găsiți locul, ocupat; se dau trel tichete
pe un loc.

- Da, aici ai dreptate, se potoli Calus.

Din curte răzbită din nou sunete de trom-
pete. Excelențele săriră în picioare. În sală se
lvi magnificul Iulius Cezar, urmat de Brutus.

- Vă fac o vizită incognito, rosti Cezar.
Pocalele sînt pregătite precum văd. Atunci

- I-am promis tatii că nu o să mai pierd anul acesta...

propon să ne veselim, să ne distrăm, să bem
și să jucăm. Ce joc preferați?

- Șotron! strigară citeva excelențe mai
în vîrstă.

- Baba oarba, cerură ceilalți.

- Nu, excelențe, hotărî Cezar. Vom juca
zaruri, pentru că am de plasat o vorbă,
care va rămîne peste veacuri.

Se strînseră în jurul mesei și în clipa în
care aruncă zarurile, Cezar spuse profes-
tic... „Alea jacta est!” Iar apoi: „Să vină
înghețata!” (această a doua maximă n-a mai

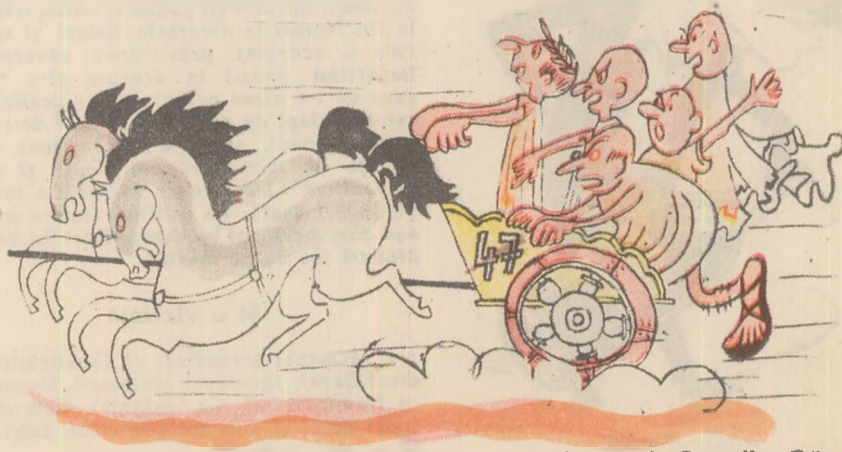
fost consemnată de istorie, deoarece istori-
cul palatului adormise după cea dintîi).

Apăru un sclav cu cască de fetru care
bolborosi înspăimîntat:

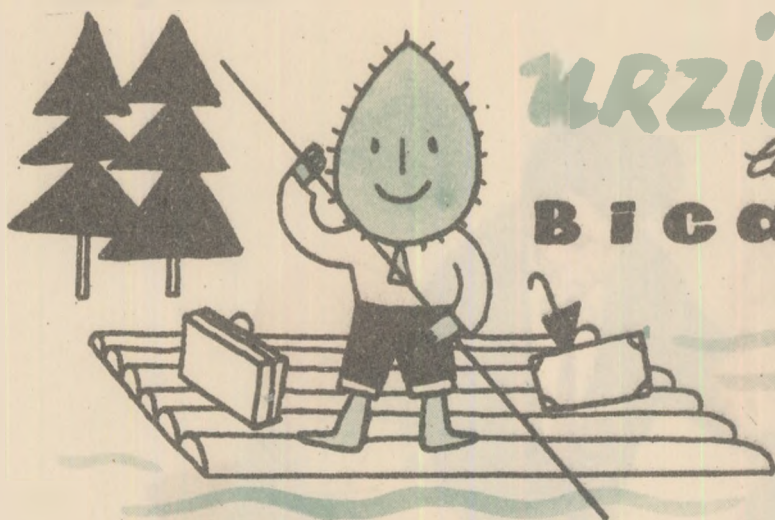
- Nenorocire! N-avem gheață! Ieri, omul
cu gheață n-a venit de loc, iar azi l-am
cerut jumătate de bloc; n-a dat numai
un sfert, ni l-a socotit o trelme și n-a
 luat bani cît pentru unul întreg.

Infuriat la culme, Calus Aureliu Flețus
trase războinile spada și porunci:

- Amintiți-mi să-l învăț eu mîine. În ca-
pitolul viitor.

Viniete de Benedict Gănescu

URZICA la BICAZ

Reportaj de
ȘTEFAN HORIA
Desene de
A. POCH

Frumoase sînt diminețile la Bicăz; cu apele înspumate ale celor două riuri (Bistrița și Bicăzul) sărînd - neastîmpărate - din piatră în piatră; cu înălțimile împădurite care contemplă - umilate - furnicarul de la poale; cu frunțile mîndre ale miilor de constructori anonimi - și totuși atît de cunoscuți; constructorii Hidrocentralei „V. I. Lenin”.

Indiscutabil că peisajul, eroii și opera ce se dăltuiește în stîncă aci (în stîncă, la propriu) sînt vrednice de pana mălăstră a unui poet. Dar „Urzica” n-are pene. (E și firesc; ține de regnul vegetal!). Are țepi. Și cum nu există viață care să nu-și aibă partea ei de prozatism, „Urzica” își descoperă și la Bicăz adevărata ei menire.

Eroii veritabili sînt tratați cu pana. Eroii... mai puțin „eroi” (sau „eroi prozaici”, dacă vreți) sînt tratați cu țepii. Cu alte cuvinte, inspirată fiind de atitudinea Bistriței față de plute, „Urzica” s-a gândit... să-i ia nițel la vale pe eroii din cea de-a doua categorie. Iată-l așadar pe

Primul „erou”

Îl cheamă Lupșa Cornel și e maistru la platforma fabricii de beton a sectorului Baraj. Mai tot timpul se luptă eroic... să se țină pe cele două picioare ale saje. Cel mai grozav act de eroism l-a comis însă într-una din zile cînd, venind la locul de muncă, a observat că totul în jurul său se clatină: stațiile de beton se aplecau amenințătoare înspăe el, stîlpii se mutau din loc și l se așezau în drum, iar pe buze, în loc de cuvinte poetice, începuseră să-i vină tot felul de aluzii tulburătoare pe care nu avem tăria să le reproducem.

Văzînd, deci, maistrul Lupșa că obiectele din jur nu-i dau ascultare, s-a apucat dume nealul să facă ordine între ele, astfel că în scurtă vreme roabele s-au împrăștiat căre-n cotro, pe toată platforma (de frică probabil),

Lupșa Cornel

vagoanele Decauville s-au întors cu dosul în sus, sacii de ciment au plesnit (de necaz), cimentul s-a împrăștiat, și așa mai departe... Adică, prea departe n-a ajuns maistrul Lupșa, și nici nu credem că va ajunge dacă nu-și potolește „eroismul”. Se spune că actele sale provin dintr-o nesfîrșită sete, iar dezordinea de pe platformă, din delăsare. Am prefera să se delase de sete și s-o sfîrșească cu acest sol de „acte”. Nu de alta, dar s-ar putea să-și piardă... platforma!

Alt „erou”

La atelierul mecanic al sectorului Baraj lucrează buldozeristul, boxerul și fotbalistul

Roșca Vasile

Roșca Vasile. Cum lucrează, se va vedea imediat.

Pe buldozer, Roșca e boxer. Pe terenul de fotbal... e mecanic. La box își amintește de mașină și frînează... antrenamentul (înainte de a-și fi perfecționat tehnica).

După cum se vede, multiplele sale talente se manifestă într-o ordine nu prea bine stabilită. În luna mai, spre exemplu, a făcut „enocaut” două tractoare; una l-a topit lagărele, alta l-a distrus carul de rula. În același interval de timp n-a susținut nici un meci, întrucît își epuizase suflul trăgînd... la fit. Numai la diversele baluri și spectacole a acceptat provocarea adversarilor, împărțînd pumni în dreapta și-n stînga, ceea ce l-a atras atenția asupra de „mitraliera Barajului”, fapt de care Barajul e pe de-a-ntregul nevinovat, sectorul în chestiune avînd nevoie de muncitori conștienți și nu de „mitraliere”. Drept care sectorul a luat cuvenitele măsuri: l-a calificat (într-o ședință) așa cum merită și l-a descalificat (în muncă), dîndu-l jos de pe mașină.

Și o victimă

E sârmanul președinte al Comitetului sindical Baraj, tovarășul Mateescu. Dacă-și ști ce frămîntat e! Ce chinat! Cum se mai trage de el și cum nu știe omul între cine să se mai împartă!

Tovarășul Mateescu nu se poate ocupa de întrecerea socialistă de cînd cu problema evidenței pentru plata indemnizației la echipamentul de uzură. Tovarășul Mateescu nu se poate ocupa de evidența indemnizației de cînd cu problema inexistenței unei activități sportive la Baraj. Tovarășul Mateescu nu se poate ocupa de sport, de cînd l s-a atras atenția asupra inactivității culturale. Tovarășul Mateescu nu se poate ocupa de activitatea culturală de cînd cu...

Dar mai bine să întrerupem interminabila listă a suferințelor președintelui sindical de la Baraj, căci nu dorim să-i facem pe cititori să verse lacrimi. De ajuns să spunem că, de cînd „nu se mai poate ocupa”, tovarășul Mateescu încezește în biroul său și se vîlcărește ca un boțnav pe pat de spital.

Sârmanul tovarăș Mateescu!

Ne facem o datorie de conștiință, trăgînd un semnal de alarmă: AJUTAȚI-L PE PREȘEDINTE! Altfel se prăpădește! Vrem să spunem că se prăpădește orice urmă de

Mateescu

activitate sindicală care mai dăinuie la sectorul Baraj.

Acum, eroii fără ghilimele

Da! Adevărații eroi - care nu fac zarvă, care nu se vaită, care muncesc din răspuneri pentru accelerarea și perfecționarea lucrărilor Barajului. Dorneanu Dumitru, sudor și lăcătuș; Vasile Ion, lăcătuș mecanic; Fătu Dumitru, conducător al unei brigăzi de fierari; Dorneanu Constantin, inovator, realizatorul unui perforator de tip greu pentru injectarea blocurilor betonate cu lapte de ciment, etc. etc. etc.

- Ce v-a făcut să lucrați la acest perforator, tovarășe Dorneanu?

- Blocurile betonate sînt niște papă-lapte cum nu s-a mai văzut!

- ??

- Da. Inghit la lapte de ciment (care e principalul lor mijloc de rezistență) de te sperie! Or, cu astfel de „papă-lapte” trebuia procedat energic și rapid. Este tocmai ceea ce face perforatorul meu.

După cite se vede, un răspuns tare. Beton-armat!

Dorneanu Constantin

Un alt soi de rapiditate

Mai lucrează pentru Baraj și alți constructori; constructorii de la distanță... sau, altfel numiți, proiectanții. Proiectanții aceștia nu activează la fața locului. Ei își des-

fășoară munca la sute de kilometri de Bicaz, în birouri confortabile, și-și închipuie că a trimis documentația la timp înseamnă a face un mare hatâr Hidrocentralei. Tocmai de aceea (pentru a nu-i deprinde pe veritabilii constructori cu nărav) proiectanții au introdus o inovație: dacă turnarea blocurilor 19, 20 și 21 începe la 1 iunie, de ce să nu le trimită documentația la... 1 iulie? Dacă platoul betonat de sub stațiile de mälaxoare trebuie executat în martie, de ce să nu trimită documentația în septembrie? Dacă depozitele de agregate de la Hidromecanizare nr. 3 și 4 sînt în plan pe iunie, de ce să nu furnizeze documentația în august? Nerăbdarea va stimula energia constructorilor și-i va face să se repeadă cu forțe înzecite asupra lucrărilor, atunci cînd, în sfîrșit, hîrtioarele I.S.P.E.-ului le vor încăpea în mină.

Am căutat să aflăm ce înseamnă I.S.P.E. Unii ne-au spus: Întreprindere Specializată în Prolungirea Execuției. Alții: Instituție Specializată în Planificări Evazive. Cîneva ne-a informat: *Institutul de Studii și Proiectări Energetice*. Dacă această din urmă presupunere este justă, am sugera o completare: I.S.P.E. + I.T.U. = Institutul de Studii și Proiectări Energetice... în timp util.

Ce-mi e 25 — ce-mi e 100 ?

La sectorul Tunel-întrare, casierul Mihăilescu Gheorghe a distribuit salariile prin caserile de schimb Ghineș Constantin și Scurtu Antohie. Numai că în loc de bancnote de 25 de lei, a eliberat celor doi bancnote de 100 de lei. Și n-a greșit cu mult: numai cu 75 000 de lei. Ghineș și Scurtu, vigilenți fiind și observînd greșeala, și-au zis că 75 000 de lei nu strică pe lingă casa omului. Și chiar pe lingă casă i-au îngropat, declarînd apoi că habar n-au de diferența ce și-au însușit. Ceva mai vigilentă decît casierul Mihăilescu și chiar decît cei doi caserli de schimb, Militia a descoperit banii pînă la urmă și i-a înapoiat întreprinderii păgubite, dovedind că, deși îi cheamă Scurtu, casierul de schimb a avut totuși... mîna lungă. Urmarea... probabil că o bănuști: Ghineș și Scurtu sînt — nu, nu închiși pentru însușirea de bani! — sînt liberi și bine dispuși. Deși apucaseră să mîncească 1 000 din cei 75 000. Sau tocmai de aceea!

Să nu ne spuneți că această întimplare e lipsită de haz! Mai mult chiar: se spune că lui Ghineș și Scurtu li se va acorda de către cel în drept și un premiu de bună purtare. Asta... spre încurajarea lor în viitor.

Negustorie „cinstită“

La Atelierele Centrale lipsesc plăcuțe Vidia de care strungarii au nevoie. Apare strungarul Moise Alexandru.

— Care mai ia plăcuțe Vidia, măi? Cinci lei bucata de la opt lei!

— Da' de unde ai tu plăcuțele, Alexandre?

— Secret! Doar n-ai vrea să afle toată lumea că mă am bine cu magazinerul Depozitului Central!

Și tovarășul Alexandru își face afacerile mai departe. Na plăcuța, dă-mi băncuța! Negustorie „cinstită“. Proveniența plăcuțelor... e mai puțin cinstită, însă. Sau, pe șleau spus, plăcuțele au fost sustrate din Depozitul Central. Fără plată, fără forme, căci magazinerul nu e un birocrat care să se încurce cu astfel de chichife. Nu s-a încurcat... dar nici n-are să se mai descurce acum. Ca și negustorul Moise Alexandru, de altfel, care a lăsat cu trei lei mai ieftin și căruia o să-i revină... cam scump.

Foc și fum

Tot la Atelierele Centrale, inginerul Cirlea a construit o uscătorie pentru atelierul de timpărle. În această construcție, scîndurile, deocamdată, nu se pot usca, din pricina greșitel proiectări și execuții. Se usucă în schimb timpărli, tot așteptînd remedierea situației și sancționarea vinovaților. Astfel, dacă se face foc în uscătorie, scîndurile trebuie introduse pe coș, intrucît pe

Ing. Cirlea

ușă iese fumul. Venim în ajutorul celor în suferință și propunem o inovație îndrăznească: să între scîndurile pe ușă, iar fumul să fie evacuat pe coș. La nevoie, să fie evacuat și vinovații.

Fără foc

Intrucît veni vorba de ingineri, cred că n-ar fi rău să vi-l prezentăm și pe tovarășul Beșky Ștefan, omul cu birou și pantalonași de bebé.

— Părăsiți vreodată biroul, tovarășe inginer Beșky?

Ing. Beșky Ștefan

— Da. Cînd mă duc după tirguleli.

— De cele 13 rebuturi ale secției dumneavoastră din ziua de 16 iunie, cine e vinovat, tovarășe Beșky?

— Nu eu. Eu mi-am făcut datoria; am bătut cu pumnul în masă!

— Dar ședința de producție din 12 iunie de ce nu s-a ținut?

— Nu sînt ședințoman!

— Și locomotiva de la Tunel, care n-a funcționat timp de 20 de zile deoarece dumneavoastră n-ați aflat că-i lipseau două pînioane?

— Am dat orđin să mi-o pună pe masă, ca s-o examinez mai îndeaproape, dar n-au vrut!

— Să vă pună locomotiva pe masă?

— Păi... De ce avem tehnică avansată? Nu ca s-o punem în slujba confortului? Am să propun o inovație în acest sens, pentru evitarea deplasărilor pe arșiță!

Pînă la venirea muntelui la Mahomed — vrem să spunem: pînă la aducerea locomotivei pe masa tovarășului Beșky — propunem ca tovarășul Mahomed — vrem să spu-

nem: inginerul Beșky — să se deplaseze pînă pe munte, la locomotivă. Nu de alta, dar măcar pentru a justifica ținuta sa de excursionist.

Trei versiuni

Materialul de bază al Hidrocentralei este cimentul. Cimentul e adus cu camioane speciale de la fabrica de ciment din Bicaz. Distanța: o mie de pași. Totuși, construcția întâmpină greutăți din pricina defecțiunilor la încărcarea mașinilor.

Încărcarea se face automat, cu ajutorul instalațiilor Fuller. Acestea, nu se știe cum, zac mai tot timpul defecte, astfel că la rampa de încărcare a cimentului, autocamioanele își pierd vremea, făcînd coadă. N-am izbutit să stăm de vorbă cu tovarășul Loiso Jean, inginerul-șef al fabricii de ciment, dar ne vom imagina o conversație cu dinșul pe această temă:

— De ce nu funcționează regulat instalațiile Fuller?

— Sînt prea noi, tovarășe. Trebuie să ne obișnuim cu ele.

După trei ani.

— De ce nu funcționează regulat instalațiile Fuller?

— Sînt prea vechi, tovarășe. Trebuie să ne dezobișnuim de ele.

Clar? Cu toate că ar mai exista o formă:

— De ce nu funcționează regulat instalațiile Fuller?

— Sînt prea neglijate, fraților! Trebuie să vă îngrijiiți serios de ele!

Dar asta ar însemna să fim moralști!

Și o surpriză finală

Înainte de a părăsi Bicazul, am aflat cu surprindere că la construirea Hidrocentralei sînt de asemenea necesare mari cantități de fructe și legume. Vă miră? Și pe noi ne-a mirat la început. Apoi am aflat că asta intră în sfera preocupărilor pentru cît mai buna aprovizionare a oamenilor muncii.

— Ce vindeți astăzi? am întrebât în ptele din Bicaz, Dodeni, Stejarul, etc.

— Rafturi goale, coșuri de răchită și diverse lădițe...

— Dar niște ceapă, morcovi, sau fructe de sezon?

— Păi... aici e Aprozarul care ține de O.C.L. Piatra Neamț — ni s-a răspuns.

Ne-am lămurit. Ar mai rămîne să fie lămurii și cel care răspund de această situație.

— Astîmpără-te odată cu oglinda aceea!

RIGA, HITLER ȘI VALEȚII LUI

După nenumăratele jucării războinice și provocatoare oferite în ultimii ani copiilor din Germania Occidentală de către diferiții fabricanți, fie autohtoni, fie de dincolo de ocean, a venit momentul, se pare, să se ofere și adulților asemenea jocuri „educative”. Organizația de tristă celebritate „Stahlhelm” („Casca de oțel”) a anunțat nu de mult că fabrica „Altenburger Spielkarten” din Stuttgart va pune în circulație de acum înainte cărți de joc care vor cuprinde și un calendar (format carte de joc) pe dosul cărui va figura o hartă geografică a „Germaniei întregi, cu frontierele ei legitime”. Amănuntele pe care le dă în continuare „Stahlhelm” cu privire la această hartă sînt foarte interesante: „Ea ne înfățișează nu numai părțile Germaniei (hașurate oblice), care ne-au fost furate după primul război mondial, dar și „țara sudetilor noștri”.

„Stahlhelm” nu precizează dacă figurile tradiționale ale cărților de joc vor fi menținute sau, dacă nu cumva, de pildă, în locul celebrului rigă, bărbos și mustăcios, purtînd o coroană cu nenumărate colțuri, iar pe plept sumedenie de semne și insigne multicolore, nu se va afla cumva „barba rade”, mustăcioara ajustată și binecunoscuta fleică oblică pe un ochi, a nu mai puțin cunoscutului precursor al „eliberării sude-

ților noștri”, „așa-zisul învins” - ca să folosim stilul „Stahlhelm” - Adolf Hitler. Nici dacă străvechii roi ai valetilor nu va fi cumva uzurpat de niscaz figură din galeria, împușnată crancen cu prilejul tragicului tablou final, din hrubele Cancelariei Reichului, în anul fericit 1945, sau de vreunul din supraviețuitorii acestei galerii, trăitori în prezent prin cancelariile noului Reich de la Bonn. Oricum ar fi, e interesant să cunoaștem în amănunt procesul de măsluire al ingenioaselor cărți de joc și să aflăm în definitiv din minca cui ies. Căci „Altenburger Spielkarten Fabrik” e o firmă aproape nevinovată, iar „Stahlhelm” o simplă fațadă. „Asul de treflă” în toată afacerea e un vechi coleg al rigăi-Hitler, scăpat din careul fatal din 45, criminal de război condamnat la moarte, astăzi însărcinat - cum se zice în mod oficial - „cu legătura dintre guvern și asociațiile foștilor combatanți”, pe numele său mareșalul Kesselring. Domnul mareșal este deci în calitate de președinte al „Stahlhelm”-ului, cel ce încasează „poturile” grase pe care le plătește guvernul de la Bonn drept subvenție pentru „asociațiile foștilor combatanți”, domnia sa este cel ce „face cărțile” în această combinație, avînd grijă să strecoare între ele diferite figuri aparent noi (în realitate rămase de la Hitler) și tot domnia sa asigură „legătura” dintre guvern și corespunzătorii acestuia de carton din cărțile afișatoare, războinice ale „Stahlhelm”-ului.

Cît succes vor avea cărțile trucate ale lui Kesselring, hărțile provocatoare tipărite pe dosul decariilor, popilor și damelor, e ușor de prevăzut. După eșecul marelui trișor cu frizura pe un ochi, poporul german s-a cam săturat de caclămale.

Războiul rece n-a avut loc

După cum se știe, expediția sovietică în Antarctica a coincis o perioadă de timp cu expedițiile similare americane cunoscute sub numele de „Operation Gel” și condusă timp de două luni și jumătate de celebrul explorator amiralul Byrd. Între cele două echipe de cercetători au existat legături, schimburi de informații și asistență reciprocă. În legătură cu aceasta, amiralul Byrd a declarat la înapoarea în patrie, dezmințind unele zvonuri din presa „Am avut raporturi amicale, într-un spirit de ajutorare reciprocă. N-am avut nici un război rece cu rușii, era destul de frig și așa...”

De unde se vede că războiul rece începe, se topească pînă și în zonele veșnic înghețate ale pămîntului...

Sinucidere integrală

După cum relatează ziarul francez „Libération”, analizînd cazurile de sinucidere ale anului 1955, presa americană s-a oprit îndeosebi asupra aceluia al cetățeanului Felipe Kury din Mexico, trecut la cele veșnice în timpul sărbătorilor din iarnă. Rămăs fără lețcaie, în puțină vreme de a face cel mai mărunt dar de sărbătorii - după cum a explicat el în ultima-i scrisoare - Felipe Kury a hotărît să-și curme existența. În acest scop, după preparatiile de rigoare, a procedat în chipul următor: mai întîi a băut arsenic, apoi și-a tăiat vinele de la ambii mîini, după aceea și-a înfipt un pumnal în piept și-a turnat benzină pe haine și și-a dat foc în cele din urmă, s-a aruncat pe fereastră la etajul 5. Medicii legiști au constatat, bineînțeles, moartea; s-a iscat însă o lungă controversă cu privire la elementul care a pricinuit. Presa americană l-a decretat pe Felipe Kury „campton al sinuciderii integrale”. Lucrul ca la urma urmelor, se poate spune că-l leagă totul rece pe nefericitul și dirzul sinuciderii. Singura cauză adevărată a morții, mizeria, trecută bineînțeles sub... tăcere.

Un tren care nu mai poate fi prins

Cu trenul Eastbourne - Londra s-a petrecut recent un lucru neobișnuit. A părăsit gara Eastbourne uitîndu-și în forfota persoanelor propriul său șef. Așa încît ghinionistul șef de tren a trebuit să ia un taxi și să facă o cursă de viteză de 15 kilometri (pe speze proprii) pentru a-și ajunge trenul. Evident, el me-

Dulles a înfățișat cheltuielile militare americane, care au ajuns la suma de 40 miliarde de dolari pe an, drept „plată pentru menținerea păcii”.

(Ziarele)

- Nu te strîmba, darling; garantez că-ți face bine l...

Desen de V. Timoc

Generalul Franco are tîmna unui om recunoscător și darnic. Mai ales față de teni. El n-a uitat niciodată binele pe care l-a făcut Hitler și i-a dăruit acestuia o „div-

ri pentru prezența de spirit și stăruința : și-a reparat neatentația. Nu-i mai puțin însă că el a alergat după un tren care l prîns, spre deosebire de alți „șefi” al e, în Cipru, Kenya, Malaya și în alte le lumii, aieargă după un tren care nu ate fi prîns pentru că a pierit de mult ontul istoriei. E vorba, firește, de trenul istmului...

APTELE

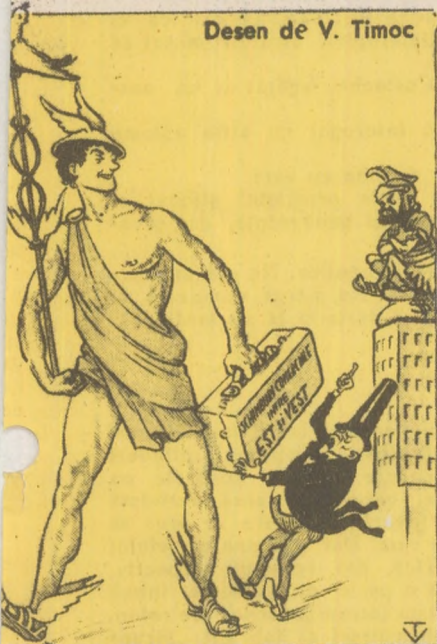
is pentru iepuri

in ziarul „L'Humanité” că dl. Putel, Ferté Macé Franța a fost condamnat ind la 12 000 franci amendă și confisca- omobilului pentru că a călcat... un iepure. area juridică a faptului sună așa : „Vi- e în timp de noapte cu mijloace inter-

n cîtit încă nicăieri să fi fost confiscate le nenumăraților conducători auto din Marlanet care masacrează zilnic zeci și le cetățeni, ziua sau noaptea, în goana elor beții de viteză sau de alcool... unde rezultă că, în Franța, aceleași „mij- interzise pentru vinarea iepurilor sînt îngăduite pentru vinarea oamenilor l...

ION CĂLIMARĂ

onopolurile de armament încearcă totul pentru a împiedica schimbările între Est și Vest (Zlarele)

MONOPOLISTUL (cătrec Mercur) : — Stai! u recunosc un singur zeu!

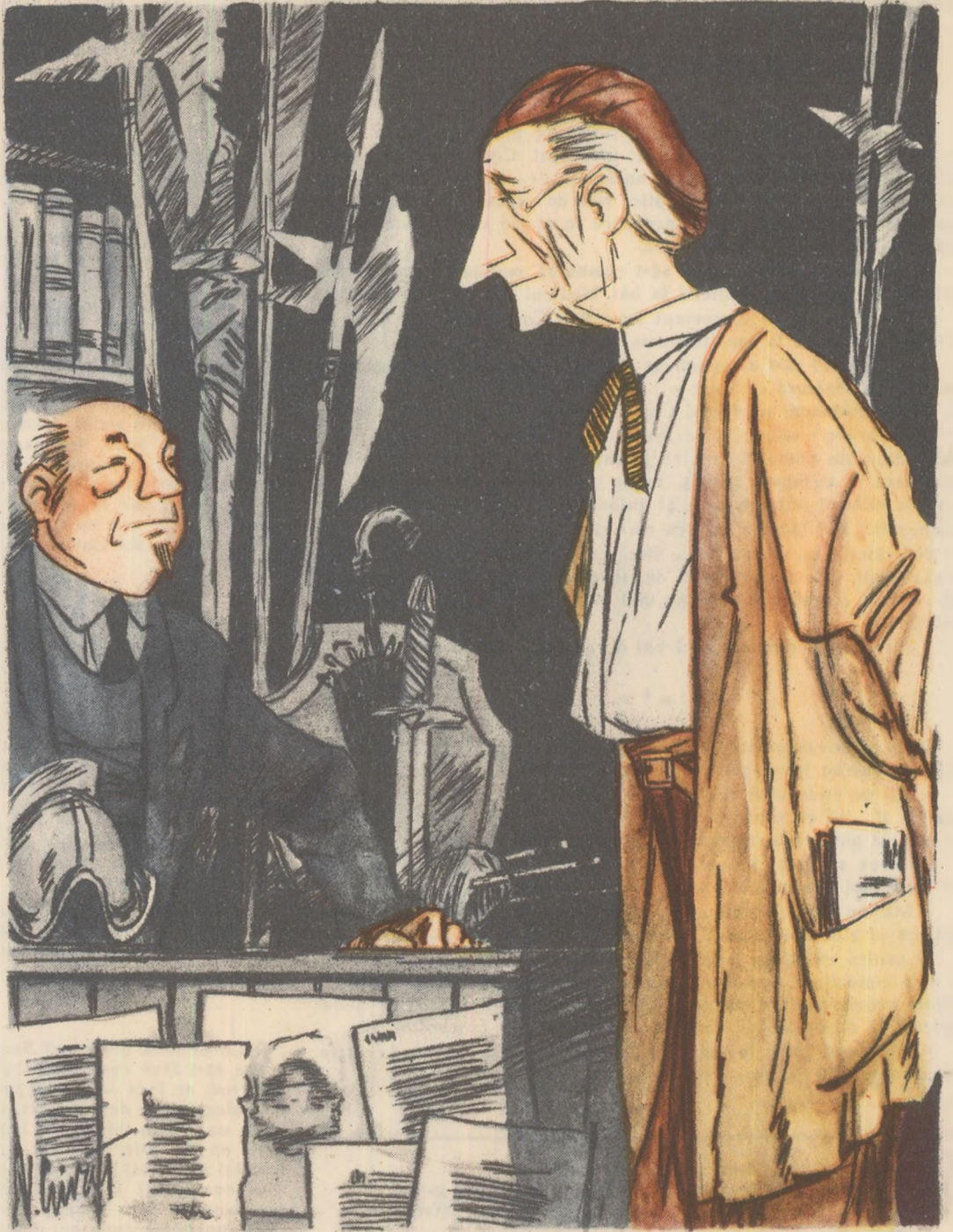
bastră” în războiul antisovietic. Mai mult decît atît, recunoștința generalului n-a pierit nici după dispariția Fuehrerului ; amintirea acestuia, odioasă întregii lumi, dăinuită încă vie, duioasă, în palatul și în inima lui Franco.

Dar conducătorul Falangei spaniole are acum și alți prieteni. Desigur foarte puțini (ei pot fi numărați pe falangele unei singure mișcări!). Dar cu atît mai prețioși. Aproape toți se află în America. Aproape toți au dreptul la recunoștința lui Franco prin efortul lor mărinimos (deși fără prea mare succes) de a-l smulge din izolare în care l-au încercuit disprețul și antipatia lumii întregi. John Foster Dulles l-a vizitat chiar la Madrid. Au și făcut afaceri împreună : d. Dulles a dat armament și prestigiul Statelor Unite, Fran-

„Fiecare francez trebuie să aibă o găină în oala sa”

(Henric al IV-lea, rege al Franței)

LA UN ANTICARIAT DE PE MONTMARTRE

— Doriți ochelarii lui Roland, andrelele Jeannei d'Arc, umbrela lui Henric al III-lea ?
— Aș prefera una din găinile lui Henric al IV-lea...

Desen de V. Crivăț

co a dat baze. Au semnat și tratate, au pus la cale și intrarea Spaniei în Pactul Atlantic, etc. Mă rog, guvernul american s-a străduit în fel și chip să-l „scoată în lume” pe El Caudillo, să-l spele blazonul, să convingă opinia publică mondială că... dracul nu e chiar atît de ne-gru... Această osteneală nu prea a dat roade. Dar ea nu e mai puțin demnă de grațitudinea generalului spaniol. Franco nu uită și nu va uita gestul prietenilor săi. Darnic din fire și cunoscind și celebra zicală că micile daruri întretin marile prietenii, El Caudillo s-a gîndit recent să-și mărturisească recunoștința față de amicii de dîncolo de ocean printr-un cadou deosebit, simbolic, subtil. El a ales un moment grozav de prielnic pentru un asemenea gest, campania pentru alegerile prezidențiale din SUA, și, cunoscind lupta dintre cele două simboluri ale marilor partide americane, elefantul și măgarul, Franco l-a trimis în dar președintelui Eisenhower un măgăruș (în vîrstă de un an) de toată frumusețea!

Se spune că alegerea cadourilor e o adevărată artă, presupunînd gust, inteligență, bun simț...

Dar, dîncolo de toate semnificațiile cadoului patruped al lui Franco, măgarul e de multă vreme simbolul adversarilor lui Eisenhower, candidații partidului democrat, actualmente în opoziție. Darul a produs uimire la Casa Albă. Apoi haz. Presa americană, atît de experimentată în evaluarea recordurilor și performanțelor, a salutat curînd în gestul lui Moș Teacă de la Madrid, „cea mai mare gafă diplomatică a secolului”. Presa europeană vorbește și ea despre „gafa măgarului”, „o gafă în toată splendoarea ei, ireparabilă și măreață, ridicată la rangul unui adevărat incident diplomatic și stîrnind hohote de ris în toate cele patru colțuri ale lumii” („Voix Ouvrière”).

Cert e că președintele Eisenhower nu va încăleca pe darul lui Franco, în cadrul tradiționalei procesiuni electorale care urmează să aibă loc. Cit privește măgarul, nevinovatul patruped va îmbătrîni probabil undeva prin ferma președintelui, purtînd pînă la moarte numele com-promițător și ridicol al acelui care l-a trimis în dar dîncolo de ocean.

GEO DUMITRESCU

Tovarășul Costache

RĂSPUNDE DE VIAȚA OAMENILOR

Dacă Molière ar fi trăit pînă în timpurile noastre și altfel decât prin operele sale, ar fi avut în tovarășul Costache, un aprig susținător al convingerilor sale anti-medicale. Tovarășul Costache nu-l iubește pe medic, este sceptic față de sugestiile medicilor, le ignorează indicațiile și n-are încredere în ei. Să vedeți cum se manifestă la el această idiosincrazie.

Să zicem că ai venit la el să-i comunicî rezultatul unei vizite medicale, în vederea trimiterii la băi. Medicul susține că ai gastrită.

- Gastrită? - face competent tovarășul Costache. Asta vine de la încălțăminte, de la încălțăminte strîmă pe care o porți.

Dacă încerci să-i demonstrezi că între încălțăminte și gastrită este aceeași legătură ca între o roată de bicicletă și peștele Scalar din fluviul Amazon, tovarășul Costache te privește cu compătimire.

- Ei, bravo - adică eu, responsabil cu trimiterile la băi, nu știu nimic. Bine am ajuns! (Izbucnind în fața ignoranței tale). Păi bine, frate, dacă te strînge o gheată, nu te contractezi, nu te forțezi? Ei, și nu se tulbură organismul? Și tulburarea nu se răfrînge asupra stomacului? Ei? (adică, acu' ce mai zici?)

Stupefacția ta, urmată de o firească tăcere în fața unei astfel de explicații, este interpretată de tovarășul Costache ca o capitulare; adică, „ce să mai zici? nu mai zici nimic”, după care urmează hotărîrea:

- Pleci la Lacu-Sărat. Faci băi de nămol, la picioare.

* * *

Dacă un tovarăș este reumatic și a primit indicația să plece la Băile Herculane, tovarășul Costache, primind știrea se uită lung la el:

- Știi de unde vine reumatismul? De la rinichi. Ai acid uric, bătatule și... nu ce spune medicul. Ascultă ce-ți zic eu: elimină acidul uric, și gata reumatismul. Ai să mă pomenești. Așa-i?

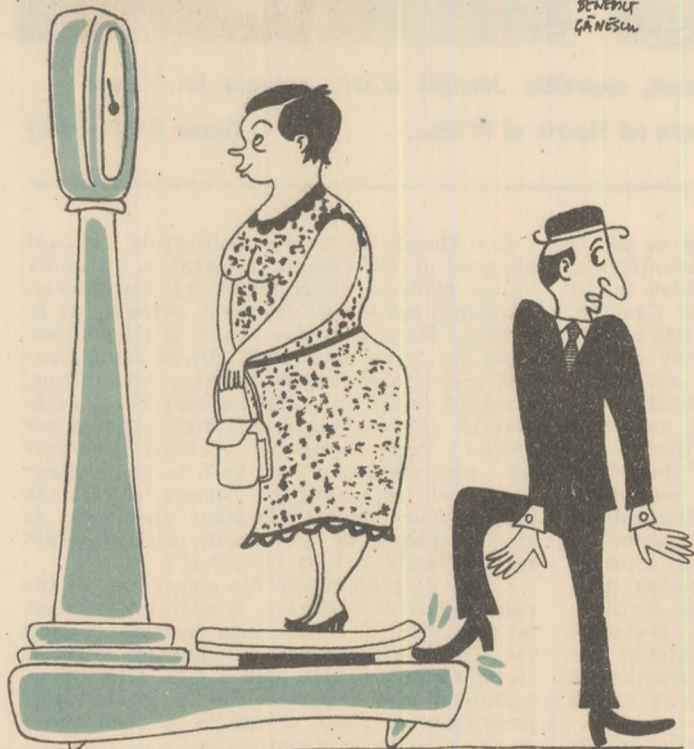
Ai vrea să spui că nu-i așa, că ție ție-a spus medicul altceva, dar tovarășul Costache îți explică clar și răspicat:

- Mă, nu vă mai luați după el. Beți borviz pînă te saturi, pînă simți că ai eliminat „acidul”. Pleci la Tușnad. Să vii sănătos!

Și pentru că să nu lase nici o urmă de îndolală asupra vasterilor sale cunoștințe, tovarășul Costache rostește sentențios și grav: *sublata causa, tollitur electum*. Dacă îți bănuiește o clipă de nedumerire față de limba lui Virgiliu, ție-o tălmăcește binevoitor:

- Atinge-o, frate, la rădăcină. Ia-o de la roată, nu de la oiște. Așa se spune pe la noi.

Desen de Benedict Gănescu

„CAVALERISM”

Acest „la noi” sună mai mult ca o indicație „autobiografică” și tovarășul Costache o spune cu mîndria omului venit chiar atunci de la arat, mai miroase a brazdă reavănă...

De multe ori, dacă deschizi ușa biroului tovarășului Costache, poți auzi cite o frîntură dintr-o convorbire telefonică:

- Să trăiești, nene Alecule! Bravo!... 21 Sovata și 15 Sinaia... E-e, Mama! ?... Ura, nene Alecule... pe diseară.

Tovarășul Costache are legătură cu alții... Costachi, de pe la alte întreprinderi, cu care schimbă cereri și oferte:

- Dă-mi Vasile Roaită și-ți dau un Herculane, ca la mama acasă...

Așa se explică disprețul tovarășului Costache față de prescripțiile medicale. Nu le poate suferi pentru că îi incurcă socoteliile; fiecare știe ce are și fiecare vrea să plece acolo unde-i spune doctorul. Poftim!

Dacă prin explicații „științifice” tovarășul Costache nu izbutește să-l convingă pe solicitator, l-o rețează scurt:

- Pe asta îl mai am. Ia-l și nu te mai gîndi, că-l cere altul.

Aici urmează mai întotdeauna o confidență făcută cu glasul scăzut și cu ochii la ușă, pentru că - ferit-a sfîntul - să nu mai audă și altcineva, că: - eu, pentru dumneata l-am ținut. Citi nu mi l-au cerut? Cuu? Nu-ți place? Nu-ți place Vatra Dornei? Ei bravo! Dumneata preferi Slănicul? Asta-i bună!

Și cu o grimasă de tristețe în colțul gurii:

- De! Cine strică dacă nu cunoști frumusețile țării dumitale!

O pauză mică, tovarășul Costache fiind copleșit de durere. Apoi, o mică manevră: formează un număr de telefon, dar nu înainte de a-ți spune cu multă durere în voce:

- O să-l dau inginerului Costin, care aleargă după mine de un an. (Adevărul este că inginerul Costin este copleșit de „amabilitatea” cu care tovarășul Costache îi oferă bilete).

* * *

Dar tovarășul Badea trebuie neapărat să plece la Vasile Roaită. Așa l-a recomandat medicul: soare mult, nisip fierbinte...

Degeaba a încercat tovarășul Costache să-i demonstreze că el a citit undeva că în recomandarea helioterapiei, medicul musaf să țină seama de o mulțime de amănunte:

- A ținut, hai? Insistă tovarășul Costache, agățat de un nas-ture al hainei tovarășului Badea.

- O fi ținut... - răspunde timid cel interogat cu atîta aplomb științific.

- Aha! O fi...! Ei bine, o fi, nu-i tot una cu este.

Tovarășul Badea ar vrea să refacă puțin prestigiul și fonat al medicului care l-a căutat cu multă atenție și bunăvoință, dar tovarășul Costache l-o tale:

- Eu, tovarășelule, răspund de viața oamenilor. Nu mă joc cu... o fi sau n-o fi, ca... Hamlet, așa să știi. Nu mergi dumneata la Vasile Roaită, cum nu sînt eu Ofelia. Mai du-te și la alt medic.

* * *

Ce să facă tovarășul Badea? Are un cumnat la minister. O să-l roage să-l facă rost de un bilet la Vasile Roaită. Cumnatul, știindu-l suferind, se face luntre și punte să-l procure biletul. Vorbește cu un coleg foarte descurcăreț, unul Tache, care are o soră activistă pe la un raion sindical. Fată bună, tovarășa Mioara ar vrea să ajute un om suferind, deși nu știe cine este. Dar e cumnatul șefului fratelui ei. Mioara cere sprijinul lui Tică, din resortul respectiv. Tică nu-i lipsit nici el de inimă, deși o parte din această inimă este ocupată de... Mioara. Cercetează lista întreprinderilor din raion, caută un nume cunoscut și află că inginerul-șef al fabricii „Strungul” are un bilet pentru Vasile Roaită, rezervat unei nepoate care nu mai poate pleca în serla asta.

Tică îi comunică vestea Mioarei, aceasta fratelui, care îi comunică bucuria asta lui Badea. Badea, să se frîngă de șale de atîta ris; păi „Strungul” e fabrica la care lucrează el...

* * *

Și a doua zi tovarășul Badea are biletul pentru Vasile Roaită, așa cum l-a prescris medicul... pentru că nepoata tovarășului inginer-șef nu poate pleca în serla asta.

Înainte de plecare îi face o vizită tovarășului Costache, căruta îi arată biletul. Tovarășul Costache nu-i omul care să se pliară cu firea.

Ridică brațele la cer și rostește disperat:

- Doamne dumnezeule, cînd o să se termine cu intervențiile în țara asta?

* * *

Dacă Molière ar fi trăit pînă în timpurile noastre, tovarășul Costache ar fi intrat în galeria de tipuri a marelui clasic.

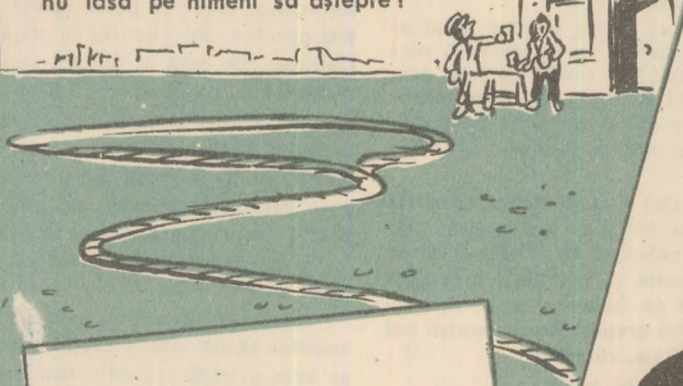
Din păcate, n-a intrat decât în unele întreprinderi, unde incurcă țitele, supărîndu-se mereu pe medicii care dau indicații greșite. Mai exact, dau indicații... contraindicate manevrelor pe care le face tovarășul Costache cu biletele. Am recomanda și noi o indicație: ape, fte și neminerale, pentru spălat... puțină din această atribuție.

Contraindicat: lăsarea biletelor pe mîna... Costachilor.

S. M. RUSU

POP!

— Poți pune mîriteii, în 5 minute vine Năică cu vagonul... îl cunosc, nu lasă pe nimeni să aștepte!

— Vai, costumul meu cel nou!

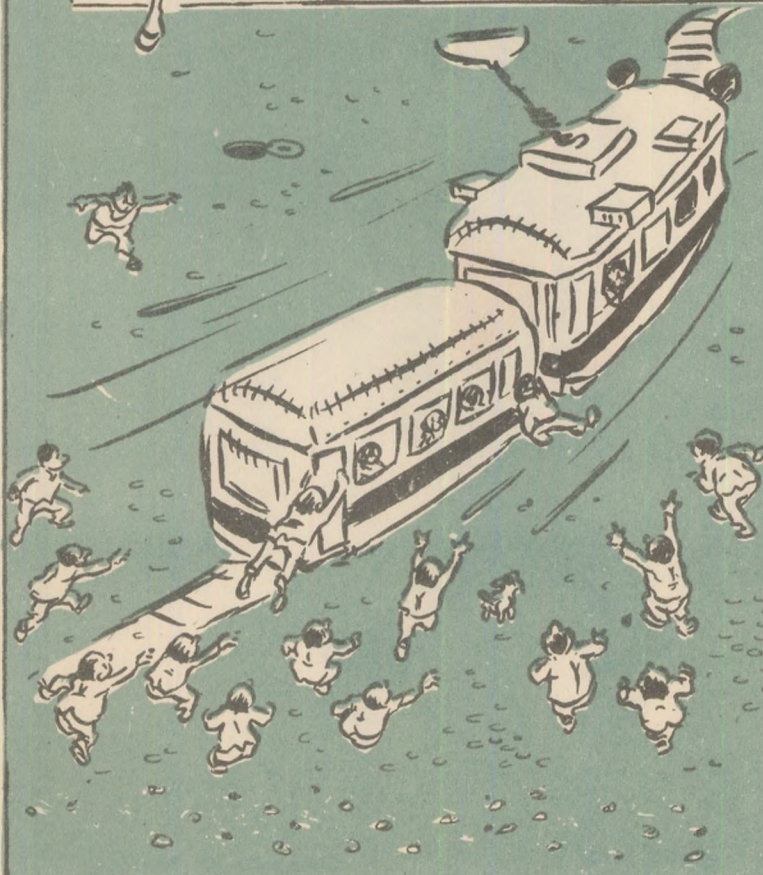
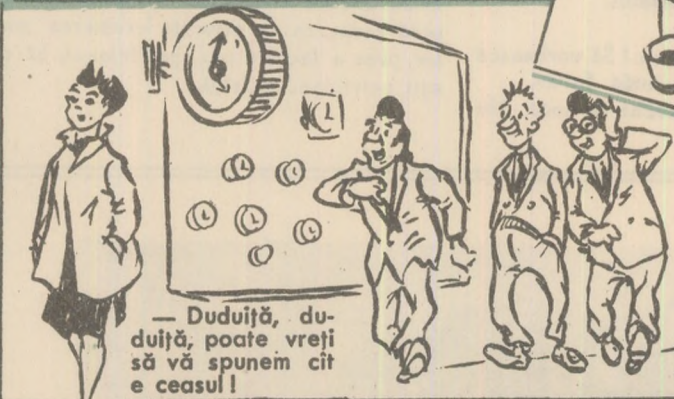
— Să-l porți sănătos.

— Vă înțeleg, însă nici să întrerup o prietenă cînd vorbește nu-i frumos!

— Duduiță, duduiță, poate vreți să vă spunem cit e ceasul!

11111

La G.A.S.
Halinga

La trupul Cerneți al Gospodăriei Agricole de Stat Halinga, din raionul Turnu-Severin, este astă-seară un bal. Dar nu un bal obișnuit, ci unul leșit din comun. Balul omizilor. Înainte de a se începe dansul, o bătrână omidă, care are la activul ei nenumărați pomi fructiferi, ține să spună cîteva cuvinte...

- Suratelor, rostește ea cu o voce pitigăiată, trebuie înții de toate să mulțumim cerului că ne-am născut aici, la Cerneți, și nu în altă parte!... Unde am fi avut noi la dispoziție atîția pomi fructiferi din care să ne extragem plînea noastră cea de toate zilele?

- Nicăieri! se auzi o voce...

- Da! aprobă bătrîna omidă. Just! În momentul de față avem acces la toți pomii fructiferi ai gospodăriei din Cerneți și trebuie să recunoaștem că am intrat în acest spațiu locativ fără nici un fel de formalitate! Mi se umplu ochii de lacrimi și inima de fericire cînd văd pomii încărcăți de omizi sănătoase, grase, frumoase, care circulă în vole. Cred de asemeni că întrucît circulația pe pomi s-a mărit simțitor, ar fi necesar pentru evitarea accidentelor să instalăm niște stopuri!

- Să ne instaleze responsabilul trupului Cerneți! se auzi o voce.

- Nu! răspunse bătrîna. Responsabilul trupului Cerneți, Surdu Alecu, a făcut destul pentru noi! Ne-a implicat el să luăm pomii fructiferi în antrepriză? Nu! A luat el

vreo măsură pentru combaterea noastră? Nu! Lui îi place să trăiască bine, și uite că ne lasă și pe noi să trăim! Pentru Surdu Alecu, de trei ori: Uraa!

Omizile izbucniră în urale.

-Și apoi, continuă omida bătrîna cînd uralele conteniră, după cum observați, nici via nu a fost săpată la vreme! Vă spun asta ca să vedeți că el nu prea are grija gospodăriei. Și cit timp el nu are grija gospodăriei, înseamnă că noi nu trebuie să avem nici o grijă.

- Are o lipsă! sări o omidă. Bine, are grija de noi! Just! Dar de ce nu are aceeași grijă și de bielele cabaline și bovine? De ce le istovește la limită și le trimite la centrul de tratament atît de bolnave încît abia își mai revin? Să fim drepte! De ce pentru noi e mămă și pentru ele, cîmă?

Bătrîna omidă zîmbi amar.

- Ce proastă ești! Să nu mai spui încă o dată ce-ai spus, că dacă se aude, murim de foame! Păi, nu-ți dai seama? În clipa cînd Surdu își va lichida lipsurile, înseamnă că ne va lichida și pe noi! Ce-ți pasă ție de cabaline și bovine, vacă ce ești? Dacă o să se audă cumva ce-ai spus, o să ne ai pe conștiință!

- Nici o grijă, strigă o omidă! Surdu nu aude!

Apoi a început dansul, în jurul pomilor care și plîngeau amarnic soarta.

- Ar trebui să vorbim și noi undeva, făcu un pom.

- Vorbește tu, că ești mai tînăr, îi răspunse altul.

- Eu nu pot! suspină primul.

- De ce?

- Păi fac pere perga... mute! Să vorbească cîteva pentru noi, ca să audă Surdu.

Și a vorbit. Cine are urechi să audă. Nu Alecu Surdu.

În sectorul zootehnic

Dacă omizile din sectorul Cerneți sînt mulțumite de responsabilul Surdu Alecu, apoi nu același lucru se poate spune despre bielele porcine, din sectorul zootehnic al G.A.S. Halinga. Ele tună și fulgeră contra responsabilului secției, Budeanu Mircea.

- Nu admit, gușă într-o zi un purcel. De ce adică prețul nostru de cost să fie depășit? O viață întregă am visat să ajung cîrnați leștini, și acum să am preț de cost depășit? Pentru că așa vrea Budeanu?

- Taci, se răsti o scroafă în vîrstă! Taci că te tale!

- Să-i văd! se răstoși purcelul. Crezi că-i convine să mă tale la prețul ăsta? Mai bine ar avea grija de crescătoria noastră de porci, că nici nu dă pe atci. Stă nemîșcat în birou ca un cotlet pe fasole! Or, eu, cînd stau pe fasole în chip de cotlet, sînt folositor la ceva! Dar el, cînd stă în birou ce folos aduce?

- Mi s-a plins ieri și o vacă! Intervent un vier. Cică mai sînt și altele! Brigadierul Lazăr St. Constantin și îngrijitorul Vlașu Vasile, au sustras 15 kilograme de furaje, și lui Budeanu nici nu-i pasă!

- Cred și eu! sări purcelul. Budeanu nu mîncă furaje! De-ai nu-i pasă! Ah! omul ăsta mi-a omorît fcașii! Cînd or să mă tale, o să-mi găsească fcașii făcuți lebărvurști!

Sperăm că tovarășul Budeanu Mircea o să ia aminte la cele de mai sus. Pentru că pînă acum, în ce privește creșterea porcilor, prea a făcut-o pe... patricianul. Și cînd ești patrician, te frigi.

— Se spune că atunci cînd te plouă, crești!

Desen de Rik Auerbach

ARTICOL CU TILC

de FLORIAN GRECEA

Singur în cameră, Timofte Jurubiță, socotitorul gospodăriei „Ogorul Nou”, stătea la masa sa de scris - vîrșit cu hîrtii și doare - și nu avea chef de nimic. Prin ferestrele deschise ce lăsa să pătrundă înăuntru aerul proaspăt al dimineții de vară, privea absent în curte și de acolo mai departe peste ogorul întins pe care se vedeau la muncă cîmpulul, oamenii. Multă vreme ar fi stat așa și ar fi visat într-o dulce toropeală, dacă ușa biroului nu s-ar fi deschis brusc și în fața sa nu s-ar fi înfățișat Motreanu, șeful brigăzii de tractoriști, un tînr înalt, în cămașă cenușie, deschelată la piept, și cu un basc negru, uletos, dat pe ceafă.

- Tovarășe Jurubiță, e lată...
- Zău, mă... de ce?
- Credeam și eu că lucrați mai cu cap, dar văd că nu e așa...

- Cine, noi?
- Da, dumneavoastră... dumneata...

- Eu? și Jurubiță, ridicîndu-se de pe scaun, simți un nod în gît și cum un val de minie îl năpădește și îi arde obrazii. În ascultă, mă... asta... da' cine ești tu să ne... faci așa cum îți vine la gură? Hai?

- Vă fac... dacă nu muncii cum trebuie, răspunse înțepat tînrul. Nu mai avem ulei decît pentru două zile. Se termină seceratul și strînsul și peste o zi, două trebuie să intrăm cu tractoarele să facem arătura pentru raplă...

- Păi, n-o faceți? Ce... vă oprăsc eu?

- Da, dumneata ne oprăști. Că n-avem ulei pentru Kadeuri. Am fost la magazine și moș Năstase m'a îndîrjat din umeri. Nu e l' m'a zis. Du-te la tovarășu' Jurubiță, că el îi cu planificarea, cu aprovizionarea... Ce-l facem?

- Nu pot să fac nimic. Tovarășu' președinte nu-l aici... așa că...

- Da' unde-i?
- La raion, pentru niște sămință...

- Și dacă tovarășu' președinte îl plecat, noi înseamnă să stăm? Se duce draculul recolta. Pămîntu' e umed acu' și dacă mine, poimîine nu-l arăm adînc, amîn cu raplă. Și eu cu brigada mea am un plan, tovarășe Jurubiță, am un angajament și nu vreau să mă fac de ris din cauza dumitale...

- Din cauza mea?

- Din cauza dumitale. Trebuia să știi că deseară se termină seceratu' și strînsu' grîului și noi într-o zi, două arăm cu Kadeurile. Eu ți-am spus dumitale de alaltăieri că nu mai avem ulei și să ai grijă... Ulte, trebuia să-l fi spus tovarășului președinte, ne aducea dînsu'...

- Parcă mie numai d'asta îmi arde. Vezi ce-l aici pe capul meu. Că n-am vreme nici să arunc ochii pe fereastră, așa-a de înglodat în treburi. Ce știi

voi? Să veniți să cereți... Hai la tovarășu' Jurubiță așa, hai la tovarășu' Jurubiță pe dîncolo... Da' tovarășu' Jurubiță n-are o clipă de hodină să-și tragă sufletu'. Jurubiță cu zilele-muncă la oameni, Jurubiță cu planificarea ședințelor, Jurubiță să răspundă la telefon în locul președintelui, Jurubiță la gîzeta de perete... Apropo, ce-al făcut cu articolu' ăla? De ce nu m-l a-duceți, frate? Stă gîzeta din cauza dumitale și pe urmă iar ziceți că... eu...

- Eu nu prea știu să scriu articole. M'e greu. Las' c-o să-l fac eu. Da' spune dumneata acu' ce facem cu uleul, că asta ne arde pe noi acu'. Or să stea Kadeurile pe cîmp și dacă nu arăm acu' cît îi pămîntu' umed... Motreanu tăcu cîteva clipe gîndindu-se, și, deodată, fața parcă i se luminează și adăugă:

- Dă-mi mie încoace bonu' pentru ulei...

- Da... o să pui bonu' la tractoare, că merge...

- Il pun. Dă-l încoace, că fac eu rost de ulei.

- Eu ți-l dau, mă, omule, na! și Jurubiță scrise ceva la repezeală pe fila unui bonier, o semnă aplecîndu-și capul într-o parte, apoi rupse fila și l-o întinse tînrului. Ce faci cu el acu', că trebuie semnat de președinte, și el îi la raion...

- Mă privește ce fac cu el... Aduc ulei...

A doua zi dimineața cînd Jurubiță veni la serviciu, nu mică îi fu mirarea văzînd în curte pe președinte.

- Cînd veni răți, tovarășe președinte?

- Acu' un ceas...
- Ieri am avut un mare năcaz aici. Cu Motreanu...

- Știu, l-o tăte președintele.
- De unde știi?

- A venit la raion azi-noapte cu camionul, m'a găsit unde dormeam, am semnat bonul, a luat uleul și m'a adus și pe mine...

- Asta înseamnă că nu-l a bună, tovarășe președinte. Auzi, să n-ai bă pic de obraz, să plece așa de capul lui la raion, să vă deranjeze pe dumneavoastră, să...

- Ba nu, Jurubiță, n-a plecat de capul lui. Cu încuviințarea secretarului a plecat. Dar, na, că vorbești de lup, și lupul la ușă...

- Tovarășe președinte l strigă Motreanu apropiîndu-se și ducînd două degete la basc în semn de salut către Jurubiță. Am dus uleul la magazine și am dat și la băieți... les și eu la cîmp acu'...

Jurubiță se simțea stînjent. Ca să schimbe vorba se adresă lui Motreanu:

- Imi faci articolul ăla, tovarășe Motreanu? Stă gîzeta...

- L-am făcut, ulte-l... și Motreanu scoase din buzunarul salopetei o hîrtie împăturită.

- Cînd l-ai scris?

- Ei, toată noaptea n-am închis ochii... Din cauza dumitale...

- Din cauza mea?
- Și din a matale. Acu' de dimineață îl terminai. E un articol... agrotehnic, să știi. Să-l azezi la mijloc, cu scris mare, să-l vadă lumea... „Să curățim ogorul de burulentii” Cred că e bun titlul, nu? Așa e, tovarășe președinte? Să-l afișezi, tovarășe Jurubiță. Burulana e lucru' dracului, strică recolta...
- Asta așa e! întări președintele.

Jurubiță nu răspunse nimic. Se mulțumi doar să dea din cap și să tacă. Lumea care a citit însă articolul spune că era vorba acolo și de Jurubiță.

Vinieta de Paven

„OPERATIV”

- Nu ne dai material contra incendiului?
- Ce să faceți cu el la arie? Se strică. Dacă, doamne ferește, aveți foc, dai fuga pînă la sfat, inhămi la brișcă, vii la mine să-ți dau cheia ca să te repezi pînă la magazine, apoi...

CAUZE OBIECTIVE

- Alaltăieri v-am arătat același desen și nu i-ați găsit atîta umor!...
- Alaltăieri mă stringeau pantofii!

Desene de Fred Ghenădescu

ÎN ȚEPII „URZICII“

Frați, veri și nași

Deținătorii de funcții în cadrul unui sfat popular comunal alcătuiesc, de obicei, prin munca lor solidară, o adevărată familie.

La Sfatul popular al comunei Berevoești (raionul Muscel, regiunea Pitești) fiind salariați puțini, ei nu alcătuiesc chiar o familie, ci doar o... familie!

În felul următor:

- tovarășul Preca N. Nicolae e secretar al sfatului;
- vărul său Herțoiu I. Gheorghe este, la sfat, contabil;
- celălalt văr al său de gradul întâi, Dumitrescu P. Ion, e tehnician agricol;
- vărul său de gradul al doilea, Dumitrescu M. Ion, e zootehnician;
- nașul acestuia, Andreescu Constantin, e administrator al locurilor zootehnice;
- iar fratele tovarășului secretar, Preca N. Ion, este electrician al comunei.

Deci, în total, numai șase rude. E prin urmare explicabil de ce la acest sfat, nu merg toate treburile bine.

Și chiar aceste șase rude sînt inegal reprezentate: la doi frați și trei veri, doar un singur naș.

Intr-adevăr, dintre toți frații și verii, doar zootehnicianul și-a găsit... nașul.

Aș fi deci cazul să aibă sfatul popular raional grijă și de ceilalți.

Metodă și disciplină

La școala cu internat din comuna Ieud (raionul Vișeu, regiunea Bala Mare) se lucrează metodic și pe principiul diviziunii muncii.

De pildă, la plata bursei elevilor, de primire semnează elevii, iar banii îi încasează directorul Buzduga Mihai. Deosebit, din aceste burse, o sumă de 400 de lei și-a acordat o bursă sîșei... președintele sfatului comunal, Bizău Ștefan.

Din alimentele destinate internatului sustrage administratorul Derda Mihai, iar acte contabile false procură învățătorul Pleș Gavrilă.

Pe elevii îi bat (afară de director) numai nevasta directorului și învățătoarea Damian Maria, dovadă că numai ele au și fost sancționate.

Pentru stabilirea tuturor neregulilor și abaterilor e aplicată de asemenea diviziunea muncii: sfatul popular raional privește, iar ancheta o face sfatul regional.

Vor fi astfel, la această școală, și manifestări... pedagogice: constatările anchetei și sancțiunile ce le va aplica forul superior.

Pedagogice - adică pentru... învățatură de minte.

Topitorie

Cetățeanul Liubomir a fost, timp de patru ani, paznic la două „topitorii de cîneșă”. În septembrie și octombrie 1955 la topitoria Biled (regiunea Timișoara), iar în noiembrie și decembrie, transferat la topitoria Vădeni (raionul Tg. Jiu, regiunea Craiova). Dar n-a primit la timp și n-a primit nici pînă azi, de la nici una din numite întreprinderi, salariul cuvenit pe cele patru luni muncite: circa 1600 de lei.

Desen de C. Florica

- Nu știe de loc să joace fotbal,
- Nu-i nici o nenorocire!
- Ba da, fiindcă totuși joacă!

De la Vădeni-Tg. Jiu pînă la Biled-Timișoara e o distanță. Cu trenul, cam 300 de kilometri. Această distanță a parcurs-o paznicul Liubomir, pînă azi, de două ori, dar tot n-a reușit să-și obțină drepturile. Nici de la Biled, nici de la Vădeni. Fiecare dintre cele două întreprinderi susține că... cealaltă trebuie să plătească.

Cetățeanul a făcut reclamațiile și la forul tutelar, la Ministerul Industriei Ușoare, dar nici ministerul n-a izbutit să convingă vreuna din cele două topitorii să-și plătească omului banii.

Strașnice topitorii, și grozave conduceri, - dacă pe lângă cîneșă - în să... topească și bănișorii modestului Liubomir.

Nimeni nu se... topește de simpatie față de asemenea „topitorii de cîneșă”.

Conducătorii lor, care nu plătesc de aproape un an drepturile acestui om, trebuie să aibă înimi de... cîneșă.

Economie

Sfatul popular al orașului Sibiu are o „întreprindere economică”. Conducătorii ei (directorul Bozdoc Ilie și contabilul-șef Henția Viorel) fac acolo... economii.

Contabilul-șef a economisit singur, în beneficiul său, felurite materiale ale întreprinderii.

Ambii au economisit împreună, timp de trei luni, hrana a doi porci mari, îngrășîndu-i în întreprindere, cu mîncarea întreprinderii.

Ei (porcii) au fost foarte mulțumiți de tratamentul avut din partea directorului și a contabilului-șef.

Ei (directorul și contabilul-șef) sînt mai puțin mulțumiți de tratamentul ce li-l acordă unele foruri și persoane.

Contabilul-șef a fost o dată sancționat cu suspendarea din munca de conducere pe timp de doi ani. (...Dar a venit în anchetă de la sfatul popular regional tovarășul Traubcatz care, după ce a luat masa cu șeful contabil, a suspendat... suspendarea).

Directorul a fost de asemenea o dată pus sub anchetă. (...Dar a venit să ancheteze de la sfatul popular regional tovarășul revizor contabil Berstein Frederic care, după ce a luat masa cu directorul, a raportat favorabil).

Nu mai neplăceri.

Noroc însă că mai sînt pe lumea asta și ființe cu inimă. Una e domnișoara Tacă Mariana care este, ah! și atât de modestă: numai de trei mii de lei marfă a... economisit din magazinul de desfacere al întreprinderii. (...Dar fiind dumneaei înimoasă cu contabilul-șef, a fost lertată de împătare de către revizorul contabil regional).

Alte ființe cumsecade sînt șoferii Birlea și Banciu. Unul știe... cum se cade cu autocamionul întreprinderii prin șanțuri, fiindcă nu știe să conducă, iar celălalt... cum se cade beat de la volanul turismului. Și fac amîndoi întreprinderii... economii, silîndu-se să-și tamponeze și să-și distrugă vehiculele cît mai rar: primul tamponînd autocamionul numai de cinci ori, iar celălalt turismul numai de zece de ori. De aceea, directorul, amator de așa economii, îi apreciază și-i avansează, îi menține și-i susține.

Fapt pentru care am „claxonat” cele de mai sus.

URZICA AJUTĂ

● Fiindcă motorul uzinei electrice din comuna Valea lui Mihai (regiunea Oradea) era în defect, ba dat în reparat, comuna nu mai avea de la un timp, curent.

Drept care, „Urzica” a intrat pe... fir.

Sezînd această situație sfatului popular regional, ni s-a răspuns că la uzina electrică din numita comuna se va instala în scurt timp în motor nou, în care scop s-a și aprobat suma necesară.

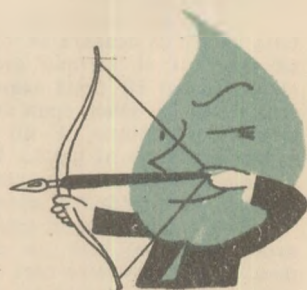
Deci chestiunea s-a... luminat.

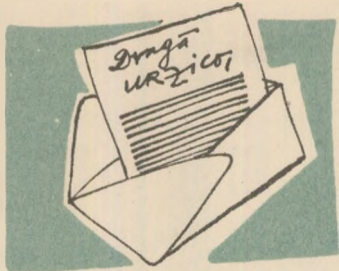
● La direcția agricolă regională Bala Mare, contabilul-șef Boitor Vasile făcea contabilitate în partidă... triplă, fiind adică pentru unii salariați muncă, iar pentru alții cîmă, iar cu sine purtîndu-se ca un tată.

Unor salariați nu le achita lefurile la timp, altora le aplica imputații nedrepte, iar la plata avansurilor pentru deplasări - acordate și ele pe sprinceană - se avea în vedere în primul rînd pe ei însuși, chît că... nici nu se deplasa.

În schimb, pe unele salariate, ca Hălă Valeria și Grigor Matilda, le ținea în funcții pentru care una nu corespundea, iar alta... doar iscălea condica.

Semnăind „Urzica” această curioasă contabilitate sfatului popular regional și venind la fața locului Controlul de Stat, rezultatele au fost următoarele: contabilul încoret Boitor Vasile a fost schimbat, după ce a pus banii lipși la foc, iar funcționarele favorizate în posturi necorespunzătoare, Hălă Valeria și Grigor Matilda, au fost puse... la locul lor.

DRAGĂ URZICO,

Un adevărat record a realizat fostul nostru contabil-șef Digă M. Constantin, bătând toate recordurile cunoscute până azi la... sărituri în înălțime.

Pe când nu era încă... fost, sărea doar... peste cal, săvârșind (și înlesnind) nereguli și încorectitudini. Dar când a simțit că n-o să mai fie ce era, intrucât se afla în uzină o comisie de control de la Ministerul Industriei Metalurgice, venit special să-l verifice gestiunea, ce crezi că l-a dat prin cap lui Digă spre a scăpa (după părerea lui) de control și de sancțiuni?

Iată ce, a fugit, dragă Urzico! A fugit, sărind, om în toată firea și ziua în amiază-mare... gardul uzinei! (...fiindcă poarta, la ora aceea, era încuiată).

Și atât de tare a fugit, că nu s-a mai oprit până la... uzina I.C.A.R. din București, unde a și fost imediat angajat, tot ca

șef contabil și, cică, prin... transfer. (Alt... record).

Dar cu asemenea recorduri a cam întins... coarda. Să nu l se rupă.

I. Stoian și I. Birsan
salariați, Uzina „Neptun”
Cimpina

DRAGĂ URZICO,

Tot așa cum pentru fumători s-au descoperit țigarele-păcăleală și pentru sugaci susetele, s-a descoperit și pentru consumatorii de iceră o păcăleală. Pentru ca să beneficiezi de ea trebuie să te deplasezi neapărat la restaurantul din Mamaia care aparține de T.A.P.L. Constanța. Te deplasezi, intri în restaurant, te așezi la o masă și comanzi: O porție de iceră, vă rog! Nu, nu este nevoie să ceri „o porție de pline care seamănă a iceră”, pentru că strici tot efectul păcălelii. Te sfătuesc să ceri fără grijă iceră de crap, pentru că tot pline o să-ți aducă sau, mai exact, iceră amestecate cu pline.

Partea cea mai frumoasă a păcălelii (și se arată abia la plată. Intii o să-ți taxeze porția de iceră de crap drept ceea ce pretind că este.

În urma „discuției” cu ospătarul, are să apară surzind tovarășul Vină Constantin, responsabilul restaurantului, care are să-ți reducă... nota de plată,

ÎN TRE CHIULANGII

— Cît ai stat la minister?
— Două halbe și-un pateu...!

Desen de Paven

scuzându-se că „vinovații s fără vină”. Ceea ce nu este adevărat, pentru că așa după cum ai să vezi și tu, toate lipsurile au o singură vină: pe tovarășul responsabil. Și nu se poate spune că ar fi o vină... sănătoasă!

Alexandru Carnabel
str. Vasile Conta 6
București

descurce locurile pe care l le ocupă inutil. A făcut în acest sens și demersul necesar la ministerul nostru tutelar. Numai că ministerul n-a dat încă, nici până azi, cuvenita... dispoziție.

Îndelungata întârziere a acestei dispoziții ministeriale nouă ne cam strică, dragă Urzico, buna... dispoziție.

Teleagă Ion
str. Nerva nr. 2 Craiova

URZICUȚO DRAGĂ,

Am să-ți spun o poveste care o să te facă să intri în pământ de rușine. Să nu crezi că asta este o figură de stil, Urzicuto. Ci o invitație pe care (și o fac minerii de la mina Antioasa, raionul Petroșani, din Valea Jiului. Te invită, Urzicuto, să intri sub pământ, în mina lor ca să vezi și tu cum zac înmormintate o serie de utilaje și aparate, ca, de pildă, printre altele, trolul pneumatic 6888-utilaje care fie că trebuie reparate, fie că sînt lăsate să ruginască, păgubesc producția cu mil de tone de cărbune. Și tot minerii te mai roagă să-ți vezi și pe tovarășul inginer Lucian Popa, care, după modelul utilajelor pe care le are în grijă, zace înmormintat sub lespede grea a... nepăsării.

Poate c-ai să-ți vezi... și ai să-ți inviți „Urzicuto”, înainte ca să-ți scrie în condică: „Regrete eterne!” Nu de alta, dar au nevoie și de inginer și de utilaje pline de... viață.

Oglanu Gheorghe
str. Blănari 19 Sibiu

DRAGĂ URZICUȚO,

La uzina noastră, „Electroputere” din Craiova există - de peste un an, de pe cînd aveam și secție de fabricat semănători - o mare cantitate de piese care... n-au mai apucat să devină semănători.

Printre ele se află: roți dințate, șalbe, indicatoare, chei de stringere, discuri ștanțate, roți de scripete, cutii de semînțe, felurite șuruburi, etc. Piese în valoare cred, de 15-20 000 lei. Piese care se pot pierde, amenințate fiind de rugină și imortălire.

Ar putea fi trimise uzinelor care fabrică azi semănători sau S.M.T.-urilor ca piese de schimb. Dar nu sînt trimise. Uzina noastră ar vrea. Ca să-și

DRAGĂ URZICO,

întreabă-ți tu ceva pe tovarășii („directori, maștrii și lucrătorii) de la uzinele metalurgice din Teleajen și Cimpina. Întreabă-ți așa: ce părere ar avea dumnealor despre noi, cei de la Oficiul Foraj al Trestului II Moreni, dacă din 100 de sonde montate și forate de noi, n-ar fi în stare să funcționeze decît... 10?

Proastă părere, nu-ți așa? Atunci de ce, dragă Urzico, dumnealor fabrică asemenea șuruburi, că din 100 nu putem utiliza decît 10? (Amănunte de ordin tehnic, socotim de prisos să-ți dăm. Cel mult, ca să nu se prefacă dinții că nu știu despre ce e vorba, precluzează-le tu că e vorba despre șuruburile de dimensiunile 7/8, 3/4, 1/2, 1, 3/8, 5/8, etc.)

Întreabă-ți tu, dragă Urzico, fiindcă Ministerul Petrolului nu-ți întreabă.

Că dacă l-ar întreba, ar afla desigur și motivele pentru care acești tovarășii de la aceste uzine produc șuruburi proaste. Și atunci, ministerul ar strînge... șurubul.

Stolca Manole
normator, Oficiul Foraj
Trestul II Moreni

Desen de V. Vasiliu

TALPOMANIE

Desen de Al. Clenciu

— ...și cizmarul mi-a răspuns: nu pot, șefule, să-ți pingolesc pantofii că în tot atelierul n-am decît 4 kg de talpă...

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMON
Redacția:
Calea Victoriei nr. 25.
Telefoane: Secretariatul
de redacție 4.28.15
Secția scrisori 4.60.34
Subția viața internă
4.72.23

— Așa nu mai merge, tovarăși! Ridic ședința și... toată lumea pe teren!

— Așa da, tovarăși. Acum că sîntem pe teren, deschid ședința și vă rog să fiți scurți căci la ora 8 avem ultimul tren.